

πολιτικῆς, κοινωνικῆς καὶ βιομηχανικῆς καταστάσεως τῆς Ἀγγλίας κατὰ τὰ μέσα τῆς παρούσης ἑκατονταετηρίδος, ἐν ἣ ἀπαντᾶται σημειώσεις, σύντομος μὲν ἀλλ' ἀκριβεστάτη τῶν φόρων ὅσοι ἐπληρώθησαν ἀπὸ τοῦ 1815 μέχρι τοῦ 1850 ἔτους κατὰ τὸ βασιλεῖον ἐκεῖνο. Ἡ σημείωσις αὕτη ἔχει τι διδακτικώτατον δι' ἡμᾶς· διότι, καταδεικνύουσα δι' ἀριθμῶν τὰς ἀνευδότης καὶ διηνεκεῖς προσπάθειάς τὰς ὁποίας κα-αθάλλει ἡ Βρετανικὴ κυβέρνησις εἰς τὸ νὰ ἐλαττώσῃ τοὺς φόρους διὰ τὰ ἀνακουφίσῃ τοὺς πένητας, μᾶς προτρέπει, οὕτως εἰπεῖν, εἰς τὸ νὰ παραδειγματισθῶμεν ἐκ συστήματος, τὸ ὁποῖον κύριον καὶ μόνον σκοπὸν ἔχει τὴν βελτίωσιν τῆς καταστάσεως τῆς ἐνδεστεράς ταξέως τῆς κοινωνίας. Εἰς τὰς μαθηματικὰς ἀποδείξεις τῆς σημειώσεως ταύτης ἐν τι μόνον ἔχομεν νὰ προσθέσωμεν, ὅτι ἡ κατάργησις τῶν τελωνικῶν φόρων τῶν ἐπιβαλλομένων ἐπὶ τῶν πρώτων ἐφοδίων τοῦ ζῆν, ἀντὶ ἐλαττώσεως αὐξήσιν μάλιστα ἐπιφέρει εἰς τὰς δημοσίους προσόδους, ὡς τοῦτο ἀπεδείχθη, δι' ἀριθμῶν ἐπίσης, ἀφότου ὁ μεγαλεπήβολος Ῥοβέρτος Πήλ, ἀνατρέψας τὸ ἀπαγορευτικὸν σύστημα τῆς πατρίδος του, κατέστησεν ἀντ' αὐτοῦ ἄλλο εὐεργετικώτατον, τὸ ἐπιτρέπον τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἐμπορίας. Ἡ τάξις ἡ ὑπὲρ πάντων ἄλλην ἔχουσα ἀνάγκη τῶν μεριμνῶν τῆς ἐξουσίας, εἶναι ἡ τῶν ἐνδεῶν κατηγορήθη ὡς ἐκτελέσας ὡς πράξασα πολλὰ ὑπὲρ αὐτῆς. Ἐξ ἐναντίας, καὶ ὡς παράδειγμα ἃς μᾶς χρησιμεύσῃ καὶ πάλιν αὕτη ἡ Ἀγγλία, ὅσω καὶ ἂν ἐρρόντισεν, ὅσω καὶ ἂν ἐμόχθησεν, ὅσω καὶ ἂν ἐθυσίασεν ὑπὲρ αὐτῆς, πάλιν διεσφύθη ὡς παραμελοῦσα ἢ καὶ καταπιέζουσα αὐτήν.

Τοῦτο τὸ περί οὗ ὁ λόγος ἀπόσπασμα·

• Ἀπὸ τοῦ 1830 ἔτους, πρωτίστη μέριμνα τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργείου εἶναι, τὸ πῶς νὰ ἐλαττωθῶσιν οἱ βαρύνοντες τὸν λαὸν φόροι. Ἀπὸ τῆς εἰρήνης τοῦ 1815, ἐξαιρουμένου ὁμοῦ τοῦ ἔτους τοῦτου, μέχρι τοῦ 1846, κατηργήσαμεν φόρους χορηγούντας ἐνιαυσίως εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον ὑπὲρ τὰ 1.500.000.000 δραχμῶν, ἐνῶ οἱ ἐπιβληθέντες μόλις ἀναβαίνουνσι μέχρι 400.000.000, ὥς ὁ λαὸς ἐπλήρωσε περί τὸ 1.100.000.000 δρ. ὀλιγώτερον. Ἀπὸ τοῦ 1830 μέχρι τοῦ 1850, κατηργήθησαν 600.000.000 δρ. φόροι, καὶ ἐπιβλήθησαν 240.000.000 περίπου, ἦτοι ὁ λαὸς ἐπλήρωσε 350.000.000 ὀλιγώτερον. Ἀλλ' οἱ ἀριθμοὶ αὗτοι, καὶ ται ἀποδεικνύοντες πόσον ἀνεκουρίσθη ὁ τόπος, δὲν μᾶς πληροφοροῦσι καὶ κατὰ πόσον μετέτρε τῆς ἀνεκουρίσεως ταύτης ἡ ἐργατικὴ τάξις. Ἐκ τῶν εἰσπραχθέντων ἀπὸ τοῦ 1830 φόρων ἐκ 240.000.000 δρ. τὰ 150.000.000 ἐπληρώθησαν ἐκ τῶν ὑπαγομένων εἰς τὸ τέλος τὸ καλούμενον income tax, τὸ ὁποῖον δὲν ἐπιβάλλεται ἐπὶ τῶν πτωχῶν. Τὸ 1830 ἐφορολογοῦντο ὅλαι αἱ ἀκατέργαστοι ὕλαι τῆς ἡμετέρας βιομηχανίας, σήμερον δὲν ὑπόκεινται εἰς κίνηνα φόρον. Τὸ 1830 οἱ ξένοι δημοτρίακοὶ καρποὶ καὶ τὰ ξένα τρόφιμα καθυπεβάρυντο εἰς ἀπαγορεύσεις καὶ εἰς βαρύνοντα τέλη· ἀλλὰ σήμερον καὶ τὰ σιτηρὰ εἰσάγονται ἐλευθέρως, καὶ τὰ κρέατα ὡσπύτως, καὶ ὁ καφὲς καὶ ἡ ζάχαρις τε-ω-

νοῦνται πολὺ ὀλιγώτερον ἢ ἄλλοτε. Τὸ 1830 τὸ ταχυδρομικὸν τέλος μιᾶς ἐπιστολῆς ἦτο ὑπέρογκον, ἐνῶ σήμερον μία ἐπιστολή, πληρόνουςα μόνον δέκα λεπτά, φθάνει ἀσφαλῶς καὶ εἰς τὰ ἀπώτερα μέρη τῆς νήσου. Ἐν γένει δέ, ἐξαιρουμένου μόνου τοῦ σαπωνίου, οὐδεὶς φόρος ἐπιβάλλεται ἐπ' οὐδενὸς τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων· ὥστε, ἰὰν ὁ ἐργάτης περιορισθῇ εἰς ταῦτα καὶ μόνον, δὲν θελεῖ ὑποβληθῇ πώποτε εἰς φόρον. Ἐὰν δέ ποτε εὐναισφέρῃ εἰς τὸ δημόσιον, ἡ συνεισφορά του εἶναι πάντοτε ἐκούσια. Ἐὰν περιορισθῇ εἰς μόνον τὰ ἀναγκαῖα, δηλαδή, εἰς τὸ νὰ τρέφεται καὶ νὰ ἐνδύεται ἄνευ στενοχωρίας καὶ ἐν ἀνέσει, ἐν ἀρχαῖσθῃ, ὡς πολλοὶ τῶν πρὸ αὐτοῦ ὑπαρχάντων κλητέρων, φρονιμωτέρων, εὐρωστοτέρων, καὶ μακροβιωτέρων, εἰς τὸ νὰ τρώγῃ ἄρτον, κρέας, γάλα καὶ βούτυρον, καὶ νὰ πίνῃ ὕδωρ, νὰ ἐνδύεται μὲ ὑφάσματα μαλλωτὰ, λινὰ καὶ βαμβάκερά, νὰ παραιτήσῃ τὴν πολυτέλειαν τῆς ζαχαρέως, τοῦ καφέ καὶ τοῦ τεῖου, καὶ ν' ἀποφύγῃ τὰ ἐπιβλαβῆ ποτὰ, ὡς τὸν οἶνον τὸν ζυθον καὶ τὰ λοιπὰ πνευματώδη, καθὼς καὶ τὸν καπνόν, δύναται νὰ διαύσῃ ὁλόκληρον τὸ στάδιον τοῦ βίου του, χωρὶς νὰ πληρώσῃ οὐδεμίαν δραχμὴν φόρου, πλὴν τοῦ τέλους τοῦ σαπωνίου τὸ ὁποῖον καὶ αὐτὸ θελεῖ βεβαίως καταργηθῇ. Δύναται ἄλλος τόπος τῆς οἰκουμένης νὰ καυχῇθῃ ἐπὶ τοιαύτῃ νομοθεσίᾳ;»

N Δ.

ΥΠΕΝΘΥΜΗΣΙΣ.

ΑΣΜΑΤΙΟΝ.

Τῇ Κ. Ε. ' '.

Ὅταν σ' εἶδον κατὰ πρῶτον, Ἡ ἀγγελικὴ μορφή σου
Εἰκὼν ἦτον τῶν ἐρώτων, Καὶ ἡ κόμη ἡ λυτὴ σου
Ὡς χρυσοῦν ἐχείτο ρεῦμα· Κ' ἐντὸς μ' ἔδεσεν ἀλύτου
Ἐν σου μόνον, ἐν σου νεῦμα, Μόν' ἡ μουσικὴ μολπή σου.

Ρόδα εἰς τὰς παρειάς σου, Ρόδον ἐπὶ κεφαλῆς σου,
Ροδὴν ἦτον κ' ἡ χροιά σου, Γαλανοὶ δ' οἱ ὀφθαλμοί σου.
Ἐπνεες δὲ εὐωδίας, Ὡτ' ἐν σοὶ ἡ ναρκίσσου,
Καὶ, ὁπόταν ἐμειδίας, Ἐπαιξε τὸ πᾶν μαζὶ σου.

Μὲ ὥδ' εἰς τῶν ἀηδόνων Ἐταυτοῦτε ἡ φωνή σου
Ἐν τῷ ρέσῳ τῶν ροδῶνων, Καὶ οἱ θεοὶ δάκτυλοί σου
Ἐκιδάριζον ἡδέως, Καὶ ἐν πᾶτ' ἦτο ἐξίσου
Καθὼς ἄγγελοι ὥραις, Καθὼς νύμφη παραδείσου.

Πλέον τώρα, κόρη οἴλη, Πλέον τώρα ἐνθυμήσου,
Ποῖα τὰ γλυκὰ σου χεῖλη Ἐβουγεν ὑπόσχεσις σου.
Ἀπὸ τὴν ψυχρότητα σου Τώρα πλέον παραιτήσου·
Καὶ, ὦ μὰ τὰ θέλητρά σου! Ἀς μαλακυνθῇ ἡ ψυχὴ σου.

Τ' ἀνθη ταῦτα τὰ ὠχρά μου Εὐμενῶς νὰ δεχθῇς πείσου·
Πρὸς τ' αὐθάδη ὄνειρά μου Μὴ, ὦ φίλη, παροργίσου
Παραπαί' ἡ ἐμὴ λύρα, Ἐπαινέτις ἀρελῆς σου·
Μ' ἀσθενή τὴν κρούω χεῖρα, Ἀλλ' οἱ τόν' εἰν' ἐδικοί σου.

Σ. Δ. Β.